

Arrest

nr. 110 105 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 18 mei 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN DEN BOSSCHE en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 mei 2012 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 18 mei 2012.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is,

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij al zijn belangen in België heeft en dat hij daarom onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren om via de gewone procedure zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene toont dit echter niet aan en bijgevolg kan dit niet weerhouden worden.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de elementen van integratie, namelijk de verklaring dat hij sinds 2002 in België zou verblijven en het feit dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat hij zich heeft ingeschreven voor Nederlandse les en dat hij werkbereid is, deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld;

(...)”

1.3. Eveneens op 18 mei 2012 werd verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van Minister van Migratie- en Asielbeleid - genomen op datum van 10.05.2012 (1) (2)

Wordt aan H.E., a.M.

geboren op (...) te (...)

van Egypte nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 18 juni 2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn binnenkomstdocumenten (art.7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op.

Verzoeker betoogt hierbij als volgt:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid aantoont waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker kan echter onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst.

De familie van verzoeker woont in België.

Daarnaast is verzoeker een christen.

Het is algemeen gekend dat christenen in Egypte sinds het aftreden van president Moubarak ernstige problemen ondervinden aldaar.

De media verspreid alarmerende berichten m.b.t. de situatie van christenen in Egypte. Het voormelde kan verwerende partij onmogelijk ontgaan zijn.

Zo meldt een Egyptische mensenrechtenorganisatie dat sinds het aftreden van president Moubarak een deel van de Koptische Christenen wegtrekt uit Egypte. Ze zouden zich bedreigd voelen door Moslims.

tiishttp://www.trouw.nl/tr/nl/5091/Religie/article/detail/2933322/2011/09/28/Koptische-christenen-ontvluchten-Egypte.dhtmlsen hen en de salafisten (fundamentalistische moslims) uitloopt op een burgeroorlog

Voormeld artikel stelt het volgende :

" Het verjagen van de president heeft geleid tot een instabiele situatie. Orthodoxe en extremistische moslimorganisaties strijden al enige tijd met de christenen in het land.

Mubarak beschermde de kopten, maar het huidige militaire regime is minder barmhartig.

Over precieze aantallen is weinig bekend. Volgens de organisatie Egyptian Federation of Human Rights zijn sinds maart 93 duizend kopten vertrokken. Ze zouden zijn uitgewaaid naar onder meer Amerika, Australië en Canada.

Een vijfde zou naar Nederland zijn geëmigreerd. Voor het einde van het jaar zou het aantal oplopen tot 250 duizend. "

Ook volgend artikel van Likoed Nederland in het Nederlands Dagblad en de Gelderlander, 28 en 29 november 2011 spreekt van een problematische situatie tav de koptische christenen in Egypte <http://likud.nl/2011/12/een-christelijke-exodus-uit-egypte>

" Zo werd 5 oktober dit jaar een vreedzame demonstratie van Koptische Christenen in Cairo ruw verstoord toen het Egyptische leger met pantserwagens op hen inreed. Maar liefst 26 Kopten vonden de dood. Politicoloog en Koptisch christen Monique Samuel vertelde een dag later in het Tv-programma Pauw & Witteman dat ten tijde van bovenstaande demonstratie op de Egyptische staats televisie "alle burgers van goede wil" werden opgeroepen "het leger te helpen omdat de christenhonden Egypte aan het overnemen zijn". Waaruit blijkt dat de christenen in Egypte niets van hun eigen overheid hoeven te verwachten als het om hun veiligheid gaat.

Dit terwijl Egypte anno 2011 absoluut niet meer veilig is voor christenen. Hetgeen blijkt uit de zelfmoordaanslag die Nieuwjaarsdag 2011 in een voile kerk in Alexandrië werd uitgevoerd waarbij 23 Koptische christenen om het leven kwamen. Of toen in mei dit jaar talloze christenen werden afgeslacht bij een val van fundamentalistische moslims op drie kerken in de Egyptische stad Imbaba.

Als gevolg van bovenstaande onlusten en vele andere tegen christenen en kerken gerichte aanslagen zullen waarschijnlijk alleen al dit jaar meer dan 250.000 Kopten Egypte ontvluchten, zo meldde het Reformatorisch Dagblad in oktober 2011.

Ook volgend artikel toont de ernst van de situatie in Egypte aan :

Koptische christen vermoord in Egypte, 12 aug 2011 Egypte <http://www.opendoors.nl/vervolgdechristenen/nieuws/2011/augustus/koptische-christen-vermoord-in-egypte>

" Een koptische christen is op zondag 7 augustus vermoord toen een groep moslims zijn dorp Nazlet Faragallah aanviel. De moslims vielen het dorp binnen omdat een koptische christen stenen zou hebben gegooid naar de bezoekers van twee moskeeën.

Maher Nassif werd doodgeschoten toen hij probeerde zijn huis en kind te beschermen. Daarna plunderden de moslims zijn woning en stalen zijn vee. Tijdens de aanval werden meerdere huizen geplunderd en acht woningen werden in brand gestoken.

Voor de aanval hitste de groep moslims de islamitische buurtbewoners op door het gerucht te verspreiden dat christenen een aantal moslims zouden hebben vermoord. Met lange messen en automatische geweren trok vervolgens een grote menigte het dorp binnen.

De politic was aanwezig , maar ondernam geen actie. "De politic was niet eens in staat om zichzelf te beschermen. Ze hadden niet eens wapens bij zich, alleen stokken ", vertelt Melad Thabet, een inwoner van Nazlet.

Thabet merkt dat de spanning tussen de moslims en christenen alleen maar is toegenomen sinds de revolutie in februari. De relatie tussen christenen en moslims verslechtert volgens hem door de toenemende radicalisering van verschillende moslims in Egypte

Voormelde artikel tonen aan de Koptische Christenen, in casu verzoeker, daadwerkelijk problemen ondervinden in Egypte.

Verwerende partij had bij de beoordeling van het dossier van verzoeker hiermee rekening dienen te houden.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.”

2.2. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.6. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij *“echter onmogelijk [kan] terugkeren naar zijn land van herkomst”*. Hij verwijst hiertoe naar zijn in België wonende *“familie”* en naar de problemen die hij als Koptisch Christen in Egypte zou ondervinden bij een terugkeer, waarbij verzoeker verschillende internet-artikels aanhaalt om zijn betoog te ondersteunen. Uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt en die zich integraal in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker in deze aanvraag noch gewag maakte van familieleden die in België zouden verblijven, noch van zijn christelijk geloof. Verzoeker kan niet voor het eerst dergelijke omstandigheden aanvoeren in zijn verzoekschrift en verwachten dat de Raad deze in de plaats van verwerende partij gaat beoordelen en daarbij de aangehaalde internetartikels en stukken in ogenschouw neemt die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt m.b.t. zijn familieleden. Waar verzoekende partij ter terechtzitting de Raad verzoekt om rekening te houden met de actuele bekende situatie in Egypte, dient de Raad op te merken dat het verzoeker vrij staat om de gepaste procedures op te starten ingevolge deze situatie, dat niets wijst op een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat het verzoeker ook vrijstaat om de verlenging van de uitvoeringstermijn van het bestreden bevel aan te vragen bij de verwerende partij.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel op.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker woont sinds 2002 onafgebroken in België.

De familie van verzoeker woont in België.

Verzoeker is volledig ingeburgerd en spreekt de Nederlandse taal.

Het is niet logisch dat verzoeker na 10 jaar verblijf in België terug zou moeten keren naar Egypte om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verzoeker heeft geen banden meer met Egypte. De sociaal-economische belangen van verzoeker zijn in België gevestigd.

Daarenboven kan verzoeker onmogelijk naar Egypte terugkeren.

Verzoeker is een christen en zal bij een terugkeer naar zijn thuisland problemen ondervinden aldaar.

Verzoeker vreest zelfs voor zijn leven aldaar.

Verzoeker toonde bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voldoende aan dat hij onmogelijk naar zijn thuisland kon terugkeren en dat hij genoodzaakt was zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in België te doen.

Dat de beslissing van verwerende partij om het verzoekschrift conform Artikel 9 bis van verzoekster onontvankelijk te verklaren, onredelijk is, blijkt uit hetgeen hiervoor werd aangehaald.

Minstens had de aanvraag van verzoeker ontvankelijk dienen verklaard te worden.

Verwerende partij is niet overgegaan tot onderzoek van het volledig dossier van verzoeker.

Indien verwerende partij dit had gedaan, dan was zij zeker tot de vaststelling gekomen dat verzoeker zijn aanvraag onmogelijk kon doen in zijn land van herkomst.”

2.8. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. Waar verzoeker opnieuw aanhaalt dat zijn “*familie*” in België woont en wijst op zijn christelijk geloof, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld werd in punt 2.6. Verzoeker wijst verder op zijn langdurig verblijf in België, zijn integratie en het feit dat hij geen banden meer heeft met Egypte en dat zijn sociaal-economische belangen zich in België situeren. De Raad dient erop te wijzen dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid van verzoekers aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt. Zij kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, reden waarom deze elementen niet ten gronde onderzocht werden.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij “*zelfs [vreest] voor zijn leven aldaar*” in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat deze vrees niet heeft ingeroepen in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Bovendien betreft dit een element dat thuishoort in een asielaanvraag, terwijl verzoeker blijkens het administratief dossier geen asielaanvraag indiende voor het treffen van de bestreden beslissing. Daarnaast wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen niet als gevolg hebben verzoeker te dwingen terug te keren naar Egypte. Te dezen kan nog verwezen worden naar het gestelde in punt 2.6.

Voor het overige blijkt uit verzoekers betoog de overtuiging dat zijn vele jaren verblijf in België en zijn integratie ten bewijze waarvan hij stukken voegt bij zijn verzoekschrift, een onderzoek ten gronde verdienen, maar dit kan de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven van verweerder, brengt niet mee dat ze onredelijk zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.10. In een derde middel werpt verzoeker de schending van het vertrouwensbeginsel op.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“Op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 kon verzoeker ervan uitgaan dat instructie van de Minister van Migratie en Asielbeleid dd. 18.07.2009 nog toegepast zouden worden.

Op 11 december 2009 deelde de toenmalig Staatssecretaris M. Wathélet mee dat de criteria van de instructie ten gronde geldig blijven en zullen toegepast worden.

Als zodanig heeft verzoeker in zijn aanvraag dd. 10.12.2010 gewag gemaakt van de criteria zoals voorzien in de instructie van de Minister van Migratie en Asielbeleid dd. 18.07.2009

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.”

2.11. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

2.12. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria aangaande de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aanvragen om verblijfsmachtiging, die geval per geval dienen te worden bekeken. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) aangezien de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Waar verzoeker verwijst naar de mededeling van de destijds bevoegde staatssecretaris dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 ook na het vernietigingsarrest van de Raad van State zouden worden toegepast, dient te worden opgemerkt dat deze bevestiging niet toelaat om in het individuele geval van verzoeker af te wijken van de duidelijke wettelijke bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij dient immers de wet te laten primeren op de – vernietigde – instructie die werd gegeven door een staatssecretaris. Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker. Het onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA